

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 2. Quomodò mortuus Divus Iosephus?

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

CAPUT II.

Quomodo mortuus Divus Josephus?

- I. **C**APITE præcedenti explicavimus quantum fieri potuit in re obiturâ, quando quotove vitæ anno mortuus est Divus Iosephus, hinc videndum quomodo mortuus sit: id est quæ mors ipsius mortalitatem absumperit, exhausta?
- II. Mortem ipsius beatissimam, fuisse in conspectu Dei preciosissimam, & cum amore divino conjunctissimam, quis nisi impius vel insanus inficias ibit? aut etiam in dubium revocabit? sed nobis hinc inquirendum ulterius quomodo, quæve ratione mors illius cum amore divino conjuncta fuerit?
- III. Sanctus Franciscus Salesius Gebennensis Episcopus lib. 7. de Amore Divino cap. 11. 12. & 13. distinguit genera tria mortis cum amore divino conjunctæ: Primum, cum quis moritur in amore Dei, seu habituali, seu etiam actuali: Secundum, cum ob amorem Dei: Tertium, cum ex amore Dei: & hoc ultimum cæteris præstantius.
- IV. Primo modo mori, id est in amore Dei frequentissimum est, & omnibus electis commune: in eo mori omnino necessarium, aliàs actum est de nobis in æternum, si de amore habituali sermo est: si verò de actuali amore, multis Sanctorum etiam in eo expirare contigit, Moyse imprimis, ait enim de illo Scriptura, Deuteron. cap. ult. vers. 6. *Mortuus est Moyses in terrâ Moab jubente Domino: pro avo alia ver- sio habet, Mortuus est Moyses in terrâ Moab in osculo Domini, quasi osculans Dominum, & osculatus à Domino.* Divo Oswaldo, qui in istis vocibus, *Gloria Patri & Filio & Spiritui sancto, expiravit; Divo Ludovico Francorum Regi, qui in illis, Introibo in domum tuam, adorabo ad templum sanctum tuum, & confitebor nomini tuo.* Ex Clitoveo in ejus vitâ. Divo Francisco Assisiani, qui in illis Psalmi 141. *Educ de custodia*

animam meam ad confitendum nomini tuo, me expectant justi donec retribuas mihi, ex Divo Bonaventurâ in ejus vitâ. Divo Alberto Carmelitæ qui cum horâ vespertinâ transitum suum imminere cognosceret, è paupere strato suo surgens humi genuflexit, erectisque in Cælum oculis psalmum In te Domine speravi, recitans efflavit animam ad illa verba, In manus tuas Domine commendo spiritum meum, ex nostro Baptista Mantuano in ejus vitâ: Hi omnes plurimique alii consimiliter vitam in sanctitate exactam, heroico summæ virtutis actu concluderunt.

Secundo modo mori, id est ob amorem Dei, contigit Sanctis Apostolis qui ob amorem Dei horrenda supplicia constantissimè pertulerunt, & vitam cum sanguine prodegerunt: consimilemque necis causam Divum Ignatium Patriarcham Antiochenum Apostolorum discipulum & coævum; Sanctum Laurentium, omnesque Martyres habuisse plerique existimant.

Tertio modo mori, id est ex amore Dei est paucorum: isto mortua est Beata Ceipara, ut docent SS. Patres: isto mortuus est Divus Philippus Neriis Cõgregationis Oratorii fundator Sanctissimus, costis diligendo Deo diffractis, ex Cardinali Baronio ipsius spiritali filio: isto mortua Ter Magna Heroïna Seraphica Mater Theresia, quæ, ut ait Sac. Rit. Congregatio in Lectionibus secundi Nocturni pro ejus Festo, *Intolerabili divini amoris incendio, potius quam vi morbi, Abæ cum decumberet suo specie columbæ, purissimam animam Deo reddidit.*

Mortuum Divum Josephum in amore Dei non tantum habituali, sed etiam actuali clarissimum est: habituali quidem, quia plenissimus gratiâ, ut constat ex dictis in toto hujus Operis decursu: actuali verò, quia longe felicior, multoque singularius quam Moyse mortuus est osculans Jesum Filium suum prædilectum sibi: tunc cum Mariâ præsentem, vicissimque ab eo osculum recipiens. O mortem beatissimam!

Mortuum ob amorem in effectu dicere non possumus, certam enim est

licet pro Christo multa pertulerit, vitam tamen cum sanguine pro eo non effudisse: verum in preparatione animi millies ita mortuum, negare nemo potest, qui bene ea perpenderit quae in superioribus protulimus ad pondus sanctuarii librata appenderit.

IX. Restat expendendum an etiam ex amore divino obierit. Esto de hoc altum sit apud Patres, & Sacrae Scripturae Interpretes, aliosque Auctores, silentium, & omnes Divi Iosephi Encomiastae praetereant genus mortis quam obiit praecipuus ille Cultor Amoris Dei, illud profecto indubitatum arbitror nulla corporis infirmitate praecedente, sed ligato corde amoris incendio defecisse. Cum enim ut amantissimus Pater IESU per vitam omnem arsisset amore divino, quid reliquum fuit exacta amate, quam ut fortis esset in illo ut mors dilectio, & sicut mors ipsu occideret? Animam illam amore revera decoratam, ut constat ex dictis Parte 2. Tractat. 3. cap. 10. & 11. Mors decebat congrua plane vitae, hoc est ex amore, ergo cum summo vivendi ritu ævum suum exegerit Sanctus ille amor Dei conspicuus, morte cuius amor esset conficiendus debuit feriem vitae concludere, ut sic vitae amore in Deum in paucissimis insignis, exordium, tenor, & exitus concordarent.

X. Et verò, quod genus mortis aliud Divo potuisset contingere Iosepho? Morimur omnes, vel quia vis nobis externa infertur, vel quia morbus ingruit, vel quia naturæ vigor sensim extinguitur, vel quia vehementes passionum motus sanguinem alterant: Passionum inordinatarum motibus D. Iosephus cœcuti nequivit, cui motus omnes erant in pervigili rationis potestate; vide à nobis dicta supra Parte 1. Tract. 3. cap. 11. Temperatissimæ naturæ vigor evanuisse non poterat anno vitae septuagesimo vel circiter, quod mortuum illum cap. praeced. probavimus; cum multò minus temperatorum corporum vitam, citra defectus externi periculum etiam hoc ipso quo vivimus sæculo extendi videamus: morbos compositissima viri valetudo, & prudentissima conversatio, ac victus ratio non patiebatur. Vim externam tum

hominum, tum animalium, tum aliarum rerum in corpora humana incurrentium, arcebat divini cura praesidii, & Angelicæ diligentia custodia. Superest igitur ut ad illum undique praclusum morti aditum amor aperuerit: praesertim cum quæ multis Sanctorum prerogativa concessa est, Sanctorum Coryphæo, Christi Patri amantissimo, denegari non nisi irrationabilissimè possit.

Neque dicas ex Iustiano *Authentica de Triente*, §. *Consideremus*. Rem esse erubescentiâ dignam, sine lege loqui, sequor enim Alciati Tract. de *Presumpt. regul. 2. consilium suadentis, ut ad conjecturas lege tacitè recurratur.*

Fortè instabis Mariam potius eo fato debuisse vitæ pati deliquium, ut potè quæ longè fortiori & ardentiori Deum amore diligebat. Respondeo & ipsam eo funere sublatam è medio. Quod autem non prior obierit Maria, cuius amor in Deum erat longè intensior, eo quo Divi Iosephi anima conflagravit: Ratio petenda est à Divinâ voluntate, quæ eam amore languentem fulcivit floribus, stipavit malis, ut esset superstes Passioni suæ ad solamen Ecclesiæ suæ adhuc teneræ & imbecillæ; Ioseph autem expletis Officii sui partibus circa Salvatorem, feliciter obiit.

Recogitantur hic ardores, defectus, deliquia, extases Pauli, Francisci, Catharinae Senensis, Theresiæ, Mariæ Magdalena de Pazzi, & aliorum, cum Divi Iosephi amore Parte 2. Tract. 2. cap. 11. Tract. 3. cap. 9. & 10. exposito comparentur, quid sunt illi ad hunc? stellulae ad solem, scintillulae ad fornacem.

Anima Dei amore flagrans patitur deliquium, expertus ait Arcopagita Dionysius, & probat ex Hierotheo, quem vocat divina patientem: Relique in confesso est apud omnes, animam Deo intellectu & voluntate intentam extasim pati, ut de Sancto Paulo Apostolo liquet, & innumeris aliis: Atqui dari potest amor intensior eo, quo Hierotheus Divina patiens propè occubuit. Et hic est amor quo Divus Iosephus incensus, & extra se raptus occubuit. Quemadmodum ergo bombix

suo confusus ergastulo, alarum expers suos patitur cancellos, sed ubi alæ erumpunt, morarum impatiens & captivitatibus, brevioris suo rostro vellicat claustrum, unde evolat, alitem ementitus: ita passus est quidem Divus Iosephus carceres importunos corporeæ compaginis, quæ diu compefecit animam ejus ne aliò transmigraret, sed pubescens ille amor in eum adolevit statum, ut Ioseph tandem spiritus amore incandescens quasi aliger evolarit.

XV. Vel si magis placet unicam illam avem, celebratum dico prisca Phœnicem considera. *Qui*, ut loquitur gravissimus Terullianus lib. de Resurrectione Carnis, & ipsum lubenter fœnerans renovat: natali sine decedens, atque succedens, iterum Phœnix ubi jam nemo: iterum ipse, qui non jam: alius, idem.

Hic in aromaticorum congerie lignorum positus, excipit Solis radios, & inde flammâ exortâ, alisque eventilatâ preciosam ipse sibi mortem facit: ita cum Divo Iosepho agitur, inter fidei, spei, fortitudinis, patientiæ, constantiæ, humilitatis, cæterarumque virtutum odores, compositâ mente, ignes concipit à charitate virtutum sole, seu etiam, si mavelis à presentiâ Filii sui ut Iustitiæ veri Solis adstantis, & à mortali ad immortalẽ vitam quæstuofo interitu reformatur.

XVI. Ita mortuus est Divus Iosephus. Mori forsân cuperes Christianè ut ille, ex amore Dei, sed hæc mors paucissimorum est: Mori saltem velles ob amorem, sed hæc mors non multorum est: At mori in Amore Divino maximè habituali potes quod omnium electorum est. Porrò ut hoc tibi contingat, ut inquam, moriæ morte electorum, vive ut electus, congruant tui mores tuæ professioni, tuæ actiones tuo nomini, qualis enim vita finis ita: Tandem ut in Amoris Divini brachiis moriæ, vive in devotione Sanctissimi Patris Iesu Iosephi.

CAPUT III.

De Sepulturâ Divi Iosephi.

OSTRA parùm interesse forte dixeris ubi jaceant corpora animæ & sensus expertia & perinde esse seu humi seu

seu sublime putrescant: hocque sensu aiebat Seneca epist. 92. *Neminem de supremo officio rogo, nullis reliquias meas commendo: ne quis insepultus esset rei natura prospexit, quem servitæ projecit dies condet: diserte Maecenas ait. nec tumulum curo, sepeliri natura relictos.* Sed hoc Ethnicum iuum sapit, idem sapient omnes qui de statu rerum humanarum post mortem incerti, de immortalitate animæ & corporum resurrectione aut nihil parum credunt.

Verùm sicut hæc extremitas quæ in defectu consistit, quæque incuriam sepulturæ corporum immortalis animæ quondam sedium, illi que aliquando reunendarum laudat fugienda est. Ita altera quæ in excessus est prorsus damnanda: quam etiam damnanã Sacra Scriptura 2. Paralip. cap. 16. vers. ult. dum ait Alæ Regis defuncti corpori unguenta meretricia, quæ erant pigmentariorum arte confecta fuisse affusa *ambitione nimia*.

Talis quoque fuit Neronis Imperatoris prodigalitas in funere Poppeæ amoribus simul & facinoribus suis parentantis, qui in ejus corpore condiendo plus incendit aromatis, quàm anno toto potest ferre Arabia. Talis Judæorum ævo Iosephi Judæi, quos ipse carpit, quod exequiarum & sepulturæ sumptus apud eos adeò exerevissent, ut plerumque corpora insepulta relinquerentur, eo quod hæredes ferendis expensis pares non essent.

Laudanda illorum modestia, qui sibi magnifica potuissent ponere sepulchra, humilitatis Christianæ memores, modesta elegerunt: Celebris est inter illos apud nos Retherius ex Leodiensi Episcopo & Principe, ad privatam vitam devolutus mirâ fortunæ varietate, qui sepulturam quidem curavit, sed sepulchro suo id unum inscribi voluit,